

Barbara Cartland

Šotimaa kutse

Barbara Cartland
The Call of Highlands
1982

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Margot Mahlapuu
Korrektor Mari Mets

Copyright © 1982 by Barbara Cartland
All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2002 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10333

ISBN 978-9949-20-070-2

Autori märkus

Abielu kuulutamine tunnistajate ees ehk ebareeglipärane abielu oli Šotimaal seaduslik kuni 1949. aastani.

Kaheksateistkümnenda sajandi alguseni oli Šoti mägismaa muust Šotimaast mõnevõrra eraldunud. Isolatsiooni olid esile kutsunud feudalism, erinev keel ja teistsugune riietus.

Kolmekümne viie aasta jooksul, mil olid keelatud nii kilt, pleed kui ka vilepillid ning mõistagi torupillid, hakkasid mägismaalased pistoda asemel kandma keppe. Siis võeti kasutusele lühem nuga, mille nimi oli *skean dhu*. See oli piisavalt lühike, nii et seda sai hõlpsasti peita taskusse või põlvsuka sääarde.

Kõige keldiliku taaselustumine sai tõuke Sir Walter Scottilt üheksateistkümnendal sajandil, ja kui 1822. aastal otsustas kuningas George IV oma põhjapoolset kuningriiki külastada, kandis ta kuninglikku Stewartite tartanit – oma perekonna mustriis šotiruudulist riiet.

Esimene peatükk

1803

Lord Alistair McDonon sõi hommikust.

Et oli peaaegu keskpäev, polnud üllatav kõrgemas seltskonnas, kus ta elas ja ilutses.

Eelmisel õhtul oli ta esmalt õhtusöögil, mille Walesi prints Carlton House'is korraldas, siis läks ta mõne sõbraga moodsaimasse tantsusaali, kus paradeerisid Londoni kauneimad ja veetlevaimad kerglased naised.

Ja nagu sellest veel küll ei olnud, lõpetas ta oma sõpradega väga kallis Naudingute Majas Haymarketis, kus lord Alistair jõi liiga palju Prantsuse veini, mida ta nüüd kahetses.

Tegelikult oli enam-vähem tavaline õhtu.

Samal ajal võttis see oma lõivu järgmisel hommikul

Šotimaa kutse

ning lord Alistair saatis käeviipega minema hästivalmistatud roa vasikapankreasest ja seentest, mida teener talle pakkus, ning valis selle asemel lihtsa röstsaija ja sõõmukese brändit.

Ent ta ei mõelnud oma kuivast suust ega valutavast peast, vaid leedi Beverley võludest.

Tema kõrval laual oli eksootilise lõhnaõliga lõhnastatud kirjake, milles leedi teatas talle, et soovib tema külastust kell neli õhtupoolikul.

Daam kirjutas võimukal moel, mis tegi kirjakesest pigem käsu kui palve, aga see oli arusaadav iluduse puhul, kes oli peenema seltskonna tormijooksuga valutanud.

Rikka ja silmapaistva maaomaniku lesk Põhja-Inglesmaalt oli tulnud Londonisse aasta pärast mehe surma, vanem tädi diskreetselt seltsidaamiks.

Et daamil oli nii laitmatu reputatsioon kui ka piisavalt “sinist verd”, võeti ta kergesti vastu seltskonda, kus oli külluses ilusaid naisi alates ajast, kui Walesi prints langes veetleva näitlejanna pr Robinsoni ja suurilm Devonshire’i hertsoginna Georgiana võrku.

Üks iludus oli järgnenud teisele, igapäevaks St. Jamesi klubi keeles “võrreldamatu”, ja nüüd varjutas Olive Beverley peaaegu iga džentelmeni arvates neid kõiki.

Olive oli kahtlemata ilus, tumedate silmadega, kus näisid veiklevat needsamad purpursed tulukesed nagu

ta pigimustades juusteski, magnooliataolise jumega ja näojoontega, mis lord Byroni sõnutsi võistlesid Kreeka jumalanna omadega.

Isegi kõige nõudlikum peen noormees pani oma südame ta jalge ette ja kuigi lord Alistairile ei meeldinud olla üks paljude hulgast, alistus temagi viimaks.

Võib-olla sellepärast, et teda oli olnud raskem köita kui teisi, oli leedi Beverley temale naeratanud.